

Sygn. akt I Ca 322/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny w składzie :

Przewodniczący: SSO Teresa Zawistowska

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2015 r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej (...) z siedzibą w G.

przeciwko H. W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt I C 869/14

1. oddala apelację;
2. nie obciąża pozwanego kosztami procesu za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 322/15

UZASADNIENIE

Powód Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego H. W. kwoty 7.389,51 zł powiększonej o odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 30 czerwca 2014 r. wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sygn. VI Nc-e (...), którym uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Po skutecznym wniesieniu przez pozwanego sprzeciwu od tego nakazu sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu w Braniewie według właściwości.

Sąd Rejonowy w Braniewie wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C (...) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.389,51 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty (punkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 655 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu (punkt II), odstępując jednocześnie od obciążania pozwanego kosztami procesu w pozostałej części (punkt III).

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż powód zawarł z pozwanym umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) w dniu 05 czerwca 2013 r., nr (...) opiewającą na kwotę 8.400 zł, na okres od dnia 05 czerwca 2013 r. do dnia 20 sierpnia 2015 r. Pozwany zobowiązany był do spłaty należności w miesięcznych ratach. Na skutek zaniechania regulowania rat zaciągniętego zobowiązania umowa została przez powoda wypowiedziana w dniu 05 marca 2014 r., pozwany

wezwany został do spłaty zadłużenia. Pozwany nie kwestionował okoliczności, iż łączyła go z powodem umowa pożyczki, nie negował wysokości kwoty dochodzonej pozwem, jak również okoliczności, iż na skutek problemów zdrowotnych zaprzestał spłacania zobowiązania. Pozwany podkreślał, iż jest w bardzo trudnej sytuacji finansowej, ma amputowane obie nogi, na utrzymaniu pozwanego pozostają łącznie 3 osoby, które nie pracują i nie mają prawa do zasiłku. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że dowody zaoferowane przez powoda w postaci dokumentów związanych z zawarciem umowy pożyczki, określających warunki spłaty zadłużenia oraz sankcje na wypadek zaprzestania regulowania zobowiązania przez dłużnika, w pełni usprawiedliwiały żądanie pozwu oraz wysokość dochodzonej przez powoda kwoty. Sama nieobecność pozwanego na rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku nie mogła zmienić stanowiska Sądu co do oceny żądań pozwu, powód zaś nie wniósł o odroczenie rozprawy. Nie znalazł Sąd a quo podstaw dla rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, podkreślając, iż w dacie zawarcia umowy pożyczki sytuacja finansowa pozwanego była analogiczna z obecną, pozwany w istocie zaprzestał regulowania rat zobowiązania już w grudniu 2013 r., a zatem nieusprawiedliwionym byłoby premiowanie takiej postawy pozwanego, z jednoczesnym naruszeniem interesu prawnego powoda jako pożyczkodawcy. Sytuacja materialno-bytowa pozwanego miała z kolei wpływ na rozstrzygnięcie o kosztach procesu, którymi pozwany, pomimo przegrania sprawy w całości, został obciążony jedynie w połowie.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości, domagając się jego uchylenia.

Wskazał, że naruszone zostało jego prawo do obrony, kiedy to Sąd pierwszej instancji po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 kwietnia 2015 r., na którą skarżący z powodów zdrowotnych nie mógł się stawić, zamknął rozprawę i wydał wyrok. Nie negował apelant, że zadłużenia wobec powoda nie był w stanie regulować, jednakże podejmował próby restrukturyzacji rat zobowiązania, dążąc do pomniejszenia ich miesięcznej wysokości. Pozwany akcentował swoją ciężką sytuację zdrowotną i materialną, długotrwały okres pobytu w szpitalu, w związku z zabiegiem amputacji drugiej z kończyn dolnych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów instancji odwoławczej według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego, jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wskazać trzeba, iż Sąd pierwszej instancji precyzyjnie ustalił okoliczności mające dla rozstrzygnięcia sprawy priorytetowe znaczenie, co skutkowało w konsekwencji wydaniem prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy.

Nie było w sprawie sporne, iż pozwanego z powodem łączyła umowa pożyczki (kredytu konsumenckiego) z dnia 05 czerwca 2013 r., nr (...), na mocy której powód przekazał do dyspozycji apelanta kwotę 8.400 zł, zaś pozwany zobligowany był do spłaty zadłużenia do dnia 20 sierpnia 2015 r., w miesięcznych ratach po 383,94 zł każda (k.31-33, 56). Na skutek zaprzestania spłaty rat zobowiązania przez pozwanego, powód w dniu 03 stycznia 2014 r. wystosował do apelanta wezwanie do zapłaty kwoty wymagalnego zadłużenia 384,19 zł, zaś ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 21 lutego 2014 r. zobligowano skarżącego do uregulowania zadłużenia w kwocie 1.307,90 zł (k.57,60). Na podstawie treści zaoferowanych przez powoda w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji dokumentów na poparcie stanowiska zajmowanego w pozwie, możliwym była pozytywna weryfikacja okoliczności podnoszonych przez powoda dla uzasadnienia powództwa, jak również nie można było stwierdzić uchybień w metodologii wyliczenia kwoty dochodzonej od pozwanego.

Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw dla uwzględnienia zarzutu pozwanego, iż jego nieobecność na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2015 r. stanowiła okoliczność „hamującą” zamknięcie rozprawy oraz wydanie wyroku.

Nie ulega wątpliwości, iż nieobecność strony na rozprawie z powodu choroby, potwierdzonej właściwym zaświadczeniem lekarskim i uniemożliwiającej stawienie się w sądzie, pociąga za sobą konieczność odroczenia rozprawy, zwłaszcza jeżeli strona nie jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a rozprawa, w której

nie może wziąć udziału, jest jedyną rozprawą w sprawie albo bezpośrednio poprzedzającą wydanie wyroku. Wydanie w takiej sytuacji orzeczenia powoduje nieważność postępowania na skutek pozbawienia strony możliwości obrony jej praw (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 321/11, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1168533)

Niemniej artykuł 214⁽⁽¹⁾⁾ k.p.c. wprowadził szczególne wymagania, jakie muszą być spełnione przez strony, aby ich - spowodowane chorobą - niestawiennictwo na wezwanie lub zawiadomienie sądu zostało usprawiedliwione. Konieczne jest przedstawienie zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się, wystawionego przez lekarza sądowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 05 lipca 2013 r., I ACa 236/13, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1353891).

Odnosząc powyższe wskazania do stanu faktycznego sprawy godzi się zauważyć, iż Sąd pierwszej instancji nie miał obowiązku odroczenia rozprawy z dnia 30 kwietnia 2015 r., na którą pozwany się nie stawił prawidłowo zawiadomiony, a po zamknięciu której nastąpiło wydanie wyroku.

Faktem pozostaje, iż w dniu 23 kwietnia 2015 r. małżonka pozwanego złożyła w Sądzie Rejonowym w Braniewie pismo, w którym wskazywała, iż pozwany przebywa obecnie w szpitalu i nie stawi się na wyznaczony termin rozprawy. Pisma takiego nie można jednak traktować jako wniosku o odroczenie rozprawy, a jedynie informacyjne wskazanie Sądowi a quo trudnej sytuacji bytowej pozwanego wymuszonej pobytym w szpitalu. Do pisma tego nie zostało także dołączone zaświadczenie lekarskie, wystawione przez lekarza sądowego, potwierdzające niemożność uczestnictwa pozwanego w rozprawie w dniu 30 kwietnia 2015 r. Pismo małżonki powoda, sygnowane podpisem skarżącego, przedłożone w dniu 23 kwietnia 2015 r. walorów takiego zaświadczenia nie spełnia i jako takie nie może odnieść zamierzonego skutku.

Jedynie na marginesie dodać można, iż całokształt dowodów przedstawionych przez powoda dla poparcia zajmowanego w pozwie stanowiska, przy jednoczesnym wcześniejszym braku negacji pozwanego odnośnie samej okoliczności istnienia wymagalnego zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki z dnia 05 czerwca 2013 r. i aprobaty jego wysokości, prowadzi do wniosku, że samo osobiste stawiennictwo skarżącego na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2015 r. nie dostarczyło by dowodów przemawiających za oddaleniem powództwa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację pozwanego oddalono.

Sytuacja rodzinna oraz materialno – bytowa w jakiej powód obecnie się znajduje, okoliczność długotrwałej konieczności przebywania w szpitalu z uwagi na komplikacje pooperacyjne amputowanych kończyn, uzasadniała odstąpienie od obciążania skarżącego kosztami procesu za drugą instancję, o czym orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.